

1 de maig del 2007

PER UNA INTERNACIONAL OBRERA REVOLUCIONÀRIA

El capitalisme amenaça la Humanitat

El mode de producció capitalista ja ha exhaurit des de fa temps el seu paper progressista com ho provenen, de forma particular, les dos guerres mundials i les crisis econòmiques mundials de 1929 i de 1973. La burgesia sobreviu al preu de guerres i crisis econòmiques que destrueixen periòdicament forces productives a gran escala.

La burgesia perviu i prolonga la seua dominació gràcies a la traïció dels aparells reformistes del moviment obrer. Aquests ajornaments històrics no li confereixen una nova joventut. Només s'escapa preparant el terreny per a nous conflictes i desequilibris econòmics inclús més greus. L'economia capitalista contemporània es veu estimulada per l'endeutament i l'economia d'armaments (més d'1.100.000 de dòlars de despeses militars anuals), la qual cosa comporta l'especulació, la hipertròfia de les finances i el militarisme.

El capitalisme pren cada vegada un caràcter com més va més parasitari. La producció per al benefici trava el desenvolupament econòmic i amenaça perillosament el medi ambient. La devastació d'una ciutat sencera dels Estats Units per un cicló ha donat una idea cabdal de les conseqüències del rescalfament climàtic i del caràcter racista que pren cada vegada més el capitalisme. Els estats es multipliquen, dividint la humanitat per fronteres cada vegada més arcaïques.

Aquest segle va començar en la reacció

El manteniment del capitalisme li costa car als treballadors de les ciutats i del camp. Les grans potències han reafirmat la seua dominació sobre el planeta: després d'haver bombardejat Sèrbia, invadit Afganistan i Iraq, amenacen Iran. El capitalisme ha sigut restaurat a Rússia, a Europa de l'est i en Xina. Els antics bastions obrers dels països capitalistes són desmantellats per les privatitzacions i les reestructuracions. La taxa d'explotació ha augmentat gràcies a la intensificació del treball i a la limitació de l'alça dels salaris reals, inclús gràcies a la seua disminució. Així, la taxa de benefici ha tornat a augmentar temporalment.

Els descobriments de la ciència i de la tècnica desemboquen sovint en el reforç de l'explotació i de l'opressió de la majoria i el balafament de la minoria. En el si dels països que afirmen ser models de democràcia, les llibertats s'han vist reduïdes en nom de la "lluita contra el terrorisme". L'obscurantisme i el clericalisme tornen amb redoblada força. La barbàrie amenaça: a Iraq, l'exèrcit nord-americà empra la tortura; en l'ex Iugoslàvia, a Ruanda, a Sudan, s'han comés i s'estan cometent genocidis; els dirigents de Xina condemnen a penes de mort a gran escala per a vendre òrgans humans.

La població palestina viu sotmesa a l'opressió i a la humiliació. L'esperança de vida ha disminuït a Rússia, milers de miners moren cada any en Xina, els nous capitalistes xinesos i russos viuen en el luxe mentre que la majoria de la població treballadora es veu privada de tot. Cada any, milions de persones es veuen obligades per les guerres, la repressió o la pobresa, a abandonar els seus països; en els països a què arriben, sovint són menyspreades, sobreexplotades i perseguides. Totes les grans metròpolis alberguen una nombrosa població que pateix la misèria i la inseguretat. L'atur és massiva inclús en els països presentats com a model en matèria d'ocupació; en totes parts creix la precarietat dels treballadors i treballadores.

Els explotats i els oprimits són enganyats i traïts

Les burocràcies privilegiades i despòtiques que dirigeixen les economies estatitzades proclamades "socialistes" han restaurat, elles mateixes, el capitalisme. Els règims nacionalistes burgesos, que desafiaven després de la segona guerra mundial als imperialismes europeus i al nord-americà han capitulat generalment. Les direccions nacionalistes dels pobles oprimits rendeixen les seues armes

(ANC, FSLN, FMLN, IRA, ETA...) o juguen la carta de l'imperialisme dominant (OLP, PDK, UPK...). La seua fallida ha reforçat els corrents encara més reaccionàries, racistes o fonamentalistes.

Les grans organitzacions creades pel proletariat a finals del segle XIX i a principis del XX han protegit la seua classe dominant i el seu estat burgès enfront de l'última onada revolucionària mundial dels anys 1960 i 1970, la qual cosa ha permès la contraofensiva de la burgesia mundial en els anys 1980 i 1990. Els aparells corromputs dels sindicats han preconitzat l'interés nacional, han cogestionat, impedit les vagues generals, negociat els plans antiobrers; els partits reformistes, tant de tipus socialdemòcrata com stalinista, han defès la seua burgesia i, a vegades, gestionat lleialment el seu estat burgès en detriment dels treballadors del país i dels països dominats.

Durant els anys 1960 i 1970, múltiples corrents castristes, maoistes i pseudostrotskites van captar l'energia revolucionària de la joventut prenent alçar la bandera de la revolució abandonada per la Internacional "socialista" i els partits "comunistes". Amb el reflux de la classe obrera i, en particular, la restauració del capitalisme a Rússia i en Xina, les antigues organitzacions centristes han desaparegut, s'han unit als partits tradicionals o han alçat nous partits obrer-burgesos. Les organitzacions "esquerranes" o "radicals" que sobreviuen s'han convertit, en la seua major part, en reformistes, pacifistes, inclús en patriotes. Treballen, braç a braç, amb les burocràcies sindicals, s'alineen amb Chávez, fan passar el Fòrum Social Mundial per "anticapitalista", donen la seua confiança a l'ONU o cortegen els moviments ecologistes o religiosos. Quasi totes han votat, en un moment o un altre, a favor de partits burgesos. Algunes d'elles fins i tot s'enfronten als immigrants (Unió Comunista Trotskista de Grècia), reclamen més policies (Lutte Ouvrière a França) o participen en governs burgesos (Democràcia Socialista de Brasil, Partit Comunista Maoista del Nepal).

La classe obrera té la capacitat de resistir els atacs i de derrocar el capitalisme

Però la classe obrera ha crescut a escala mundial. Noves concentracions locals de treballadors apareixen, generacions que no han conegut les derrotes renoven el proletariat.

La joventut escolaritzada porta avant importants lluites a Grècia, Xile, Itàlia i França. Els pobles d'Iraq no han sigut sotmesos malgrat els enormes mitjans militars britànics i nord-americans. Els conductors d'autobusos i els educadors han fet vaga a Iran, estudiants i dones s'han manifestat. El proletariat xinès ha començat a lluitar col·lectivament tanmateix una intensa repressió. Nombrosos presidents elegits han sigut expulsats a Amèrica Llatina, les masses de Veneçuela han resistit les temptatives de colp d'estat recolzades per l'imperialisme, òrgans soviètics han nascut a Bolívia i a Mèxic, davall la forma d'Assemblees Populars d'El Alto Paz i d'Oaxaca. Als Estats Units, el consens patriòtic del 2001 al voltant de Bush s'ha trencat com ho testimonien les manifestacions contra la guerra, les vagues, les protestes contra les lleis que es dirigeixen contra els immigrants. A Europa, les manifestacions contra la guerra a Iraq van ser gegantines en els estats que hi participaven (Gran Bretanya, Estat espanyol, Itàlia). Un vertader alçament, deixat sense perspectives, va sacsar les barriades de França. A Àfrica, els treballadors i els estudiants de Guinea han portat avant una vaga general contra el poder de Conté.

Per una internacional obrera, per la revolució socialista mundial

La classe obrera (els obrers, empleats, tècnics, etc.) és hui en dia majoritària a escala mundial i crea l'essencial de les riqueses de la societat. Té la potencialitat d'impedir que la humanitat caiga en l'abisme a què la porta inexorablement la minoria dels capitalistes. Si porta una resolta lluita contra la seua burgesia, podrà arrossegar darrere d'ella una gran part dels camperols pobres, de la joventut estudiantil, dels aturats i dels desclassats de les perifèries de les grans ciutats i, inclús, a una fracció dels quadres.

La línia de conciliació i capitulació davant de les classes dominants de les direccions burocràtiques desmoralitza i divideix les files obreres. La unitat dels treballadors es forja contra la burgesia. La classe obrera, no sent una classe explotadora, no té un altre mitjà per a defensar-se que no siga l'organització. Combat per la unitat de les seues organitzacions davant dels patrons i els governs al

servei d'aquests, per a imposar la democràcia obrera en els seus sindicats i en les seues assemblees, per a organitzar la seua defensa enfront dels feixistes, els islamistes i tots els mercenaris del capital.

Per a això, els seus elements s'han de reagrupar-se en el si d'un partit revolucionari, a escala nacional i internacional perquè la classe obrera és la primera classe que, per ser revolucionària, ha de ser internacionalista. En primer lloc, sempre ha contingut en el seu si als immigrants. En segon lloc, cada vegada és més explotada per grups dels Estats Units, d'Europa de l'Oest i de Japó que són grups 'transnacionals', és a dir imperialistes. Sobretot, només la classe obrera és capaç de trencar les fronteres que s'erigeixen com a traves al desenvolupament de les forces productives: el socialisme només podrà nàixer a escala mundial.

Si les direccions burocràtiques de les organitzacions obreres tradicionals trenquen amb la burgesia i realitzen la unitat, si la classe obrera aconsegueix imposar la lluita classe contra classe superant la divisió que li imposen aquestes direccions burocràtiques, la defensa de les conquestes socials i de les llibertats, la lluita per la reducció del temps de treball, per la indexació dels salaris, contra l'opressió nacional, contra la guerra imperialista, per l'emancipació de la dona, pel control obrer... rebran el suport de les més àmplies masses, seran eficaces i es combinaran donant com a resultat una formidable força que impulsarà la revolució permanent, el combat en cada país per l'enderrocament de l'estat burgès i per un govern dels treballadors basat en organismes de poder obrer que obrirà la via de l'expropiació del capital, de la planificació democràtica pels productors d'acord amb les necessitats de la majoria de la població, de la construcció del socialisme i la federació socialista mundial.

Però, sobretot, en aquest Primer de Maig continua sent correcta l'afirmació del *Programa de Transició*: "el tret fonamental de la situació política mundial en el seu conjunt és la crisi històrica de la direcció proletària." Per tant, la tasca urgent de tots els obrers i obreres conscients, de tots els oprimits, és abordar la construcció de partits obrers revolucionaris en cada país, de la Internacional Obrera Revolucionària, ja que, tornant a citar el *Programa de Transició*, "les condicions objectives per a la revolució proletària no sols han 'madurat', han començat a podrir-se [...] És l'hora del proletariat, és a dir, davant de tot de la seua avantguarda revolucionària. La crisi històrica de la Humanitat es redueix a la crisi de la seua direcció revolucionària." El Grup Germinal, fa una crida en especial a les joves generacions per a enfrontar aquesta tasca.

GRUP GERMINAL, 1 de maig del 2007

Edita: GRUP GERMINAL (en defensa del marxisme)



per a contactar amb nosaltres: germinal_1917@yahoo.es
VISITA LA NOSTRA PÀGINA EN INTERNET: <http://grup-germinal.org/>